

NEGYVENÉV

ZALASZENTGRÓT

1984-2024

TARTALOM

INTERJÚ

ÉREZNI LEHETETT A LÜKTETÉST

Simon Lajosné dr. Magyar Szilvia

4

BECSÜLET, TISZTESSÉG, ODAFIGYELÉS

Császár József

9

GENERÁCIÓK VÁROSA

Baracska József

13

GALÉRIA

MÚLTKOR

A 80-as évek Zalaszentgróti fotókon

18

FEJLESZTÉSEK

VÁROSHOZ MÉLTÓ ARCULAT

Szabó István 40 év infrastruktúra-fejlesztéseiről

22

SPORT

A LIGETBŐL INDULT

24

A LEGMAGASABBAN

25

AZ ÉLETBEN IS EGY CSAPAT

26

ÚJRA NÉPSZERŰ FOCISTÁNAK LENNI

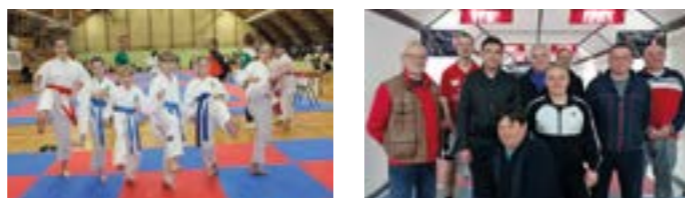
27

KULTÚRA

A „KIVADÁSZOITI” HÁZ

Vattay Dénes és Varga István

28

KÖSZÖNTŐ

Kedves Zalaszentgróti Polgárok!

Abogy visszatekintünk településiünk, Zalaszentgrót várossá válásának 40. évfordulójára, úgy érzem, mintha egy családi album lapjait lapozgatnánk. Minden oldal, minden emlék egy-egy különleges pillanatot örökít meg közös életünk-ből, és ebben a történetben mindegyikünknek megvan a saját helye.

Gyermekkorom óta itt élek, itt jártam iskolába, itt barátkoztam. Azok a Zala-parti bújócskázások, a rendezvényeken át-élt nevetések és az első biciklizések – mindegy Zalaszentgróton történt. A város szinte együtt nőtt fel velem, és én vele. Láttam, ahogy átalakul, fejlődik, mégis megőrzi azt a békés, biztonságos jellegét, ami mindig is vonzott minket, vagy tartott itt bennünket.

Szívem szerint minden egyes zalaszentgróti megemlékezés, akivel valaha találkoztam, mert hiszem, hogy minden találkozás, minden közös projekt, minden összefogás formálta városunkat. Minden egyes mosoly, amit az utcán váltunk, minden segítő kéz, amit egymás felé nyújtottunk, építette a közösségiünket.

Ez az évforduló számomra nem csak egy dátum a naptárban. Ez egy pillanat, amikor megállhatunk együtt, és elismerhetjük: igen, együtt csináltuk! A személyes történetem, akárcsak az Önöké, szövedéke ennek a városnak. Büszke vagyok rá, hogy Zalaszentgrótot otthonomnak hívhatom, és még büszkébb vagyok rá, hogy a polgármestere lehetek – az Önök szolgálatában.

Ígérem, hogy minden napommal azon leszek, hogy Zalaszentgrótot még szebb, még biztonságosabb, még békésebb hely legyen. De ehhez az Önök segítségére, az Önök személyes elkötelezettségére is szükségem van. Lépünk tovább együtt, kéz a kézben, és írjuk tovább ezt a csodálatos történetet, amely minden zalaszentgróti számára oly fontos.

Köszönöm, hogy részesei ennek az útnak, és hogy együtt ünnepelhetjük városunk különleges évfordulóját. Tartsunk össze, mint mindig, és örökítsük tovább azt a szellemet, ami Zalaszentgrótot, az otthonunkat, ilyen egyedülállóvá teszi.

Szeretettel és hálával

Baracska József

a közösség polgármestere,
egyike a büszke
zalaszentgrótiaknak

ÉREZNI LEHETETT A LÜKTETÉST

● BUZA BEÁTA

Még a köhídon át érkezett Zalaszentgrótra Simon Lajosné dr. Magyar Szilvia. A zalaegerszegi fiatalasszony akkor nem gondolta, hogy végül ez lesz az otthona. Ahogyan azt sem, hogy a tanácsrendszer – amiben dolgozni kezdett – egyszer megszűnik, és a helyére egy új dolog, az önkormányzatiság lép. 30 éven át volt a település közigazgatásának öre, felelőse, irányítója.

– Nemzeti ünnep a születésnapom – mondja mosolyogva –, ugyanis 1945. március 15-születtem. Zalaegerszegen jártam általános iskolába, középiskolába. Az érettségi után 1963-ban felvettek a pécsi jogi karra. A szüleim harmadik gyerkeke voltam. Szerény anyagi körülmények között éltünk, már középiskolásként is rendszeresen dolgoztam a nyári szünetekben, amit aztán folytattam az egyetemi évek alatt is. 1968. augusztus 1-től joggyakornok lettem a Zala Megyei Tanács pénzügyi osztályán, és amikor 1969-ben kézhez kaptam a diplomámat, pénzügyi főelőadóvá neveztek ki. Úgy ítélt meg, hogy a munkakör, amit elláttam, inkább pénzügyi és közgazdasági, mint jogi végzettséget illetve ismereteket kívánt, ezért 1971-ben munkahelyet váltottam. A Zalaegerszegi Városi Tanács építési- és közlekedési osztályának jogügyi főelőadója lettem. A hivatali munkám mellett 1971 őszétől két tanévben óraadóként tanítottam a helyi közgazdasági technikumban.

Az osztályon ismerkedtem meg a férjemmel, aki 1973 őszén állásajánlatot, és lakáshoz jutási lehetőséget kapott a zalaszentgróti Építőipari Szövetkezet elnökétől. Az ajánlatot elfogadta, és 1974. január elején Zalaszentgrótra költözött. 1974. február 2-án kötöttünk házasságot, és én is Zalaszentgrótra költöztem. Március 1-étől pedig már a Nagyközségi Közös Tanács igazgatási csoportvezetőjeként

dolgoztam tovább. Novemberben megszületett a fiunk, tulajdonképpen neki köszönhetem, hogy felfedeztem magamnak Zalaszentgrótot. Minden nap másik utcában sétáltam vele, tolvaj őt a babakocsiban, és így ismertem meg a tereket, az épületeket, egy kicsit az embereket. Jó is volt erre ez az időszak, mert pár hónap múlva azzal kerestek meg, hogy térjek vissza, de már, mint VB-titkár.

● **Nem érte váratlanul a felkérés?**

– Igen is, meg nem is. Nekem akkor már komoly szakmai gyakorlatom volt, és több mindenhez értettem: pénzügyhöz, építésüghöz, általános igazgatáshoz, és a

tapasztalatot nagy hivatalokban, a megyei és a városi tanácsokon szereztem. Talán emiatt esett rám a választás.

● **Milyen volt akkor Zalaszentgrót, a nagyközség?**

– Jelentős szövetkezeti ipara, mezőgazdasága, kiépült intézményrendszere, jó kereskedelmi és szolgáltató hálózata volt. Az 1975-ben készült részletes rendezési terv már akkor városias jelleget mutatott. A nagyközség központjának átépítéséhez elkezdődtek a kisajátítások, majd az évek során azt lehetett látni, hogy a földszintes házak egyre-másra eltűnnek. Hátrány a közlekedésben volt

Fent: 2004. májusa Németország, Gernersheim: a zalaszentgróti delegáció tiszteletére adott fogadáson. A képen jobbra elöl a testvérváros akkori polgármestere

Jobbra: 1981-ben anyakönyvvezetőként egy esküvőn. 1976-ban tette le az anyakönyvi szakvizsgát, így a Végrehajtó Bizottságtól anyakönyvvezetői megbízást is kapott Simon Lajosné dr. Magyar Szilvia

szembetűnő: megszűnt a vasút a déli irányban. A helyét buszok vették át ugyan, de akkoriban központi buszmegálló még nem volt. Aztán megépült az új autóbusz-állomás, és a körülötte lévő területeken egymás után készültek el a társasházak, hozzájuk a kiszolgáló utak, járdák, parkolók, a kereskedelmi ellátást és szolgáltatásokat biztosító épületegyüttes.

• **Hogyan zajlott a várossá válás folyamata?**

– Több évig tartott. 1978-ban volt egy közigazgatási változás: megszűnt a zalaszentgróti járás, a nagyközség és a községek a keszthelyi járáshoz kerültek. Őszintén? Ez kifejezetten furcsa volt. Valahogy nem éreztük, hogy Keszthely igazán Zalához tartozna, vagy inkább, hogy mi tartozunk Keszthelyhez. Nekünk mindig kicsit idegen volt az a város. Aztán 1981-ben született egy minisztertanácsi határozat, amelyik módosította az országos településhálózat-fejlesztési koncepciót. Ennek alapján készült a megyei tanács saját terve, amely Zalaszentgrótot nagyközségre az erőteljesebb városias fejlesztést irányozta elő, és középfokú társközpont település kategóriájába sorolta. Ez már a várossá válás előszobája volt, amit a megyei tanács megerősített például azzal is, hogy a fejlesztési alapjából támogatást nyújtott a nagyközségnek egy korszerű étterem megépítéséhez, amelynek tetőterében még szálloda kialakítására is nyílt volna lehetőség. Most kínai üzlet van az ingatlanban.

1983-ban az építésügyi és városfejlesztési minisztérium irányelvet adott ki a nagyközségek várossá nyilvánításának eljárásáról. Ebben szerepelt az, hogy a várossá nyilvánítást a nagyközség tanácsának pályázat formájában kell kezdeményeznie, annak mit kell tartalmaznia, és melyek a mérlegelés szempontjai az elbírálás során. 1983 nyarán a megyei vezetőktől megkaptuk a feladatot, hogy készítsük el a pályázatot.

Mivel a nagyközségi közös tanácshoz négy társközség is tartozott, be kellett mutatnunk e települések helyzetére vonatkozó igazgatási és területszervezési javaslatokat is. Zalaszentgrótot tanácsa az egyesítést aján-

1997. január 31. A Zala Megyei Önkormányzati Közgyűlés Zala Megye Közigazgatásáért díjat adományozott Simon Lajosné dr. Magyar Szilviának. Az átadó: Varga László közgyűlési elnök

lotta, figyelembe véve a társközségekkel már kialakult sajátos kapcsolatát, ilyen volt például a közös tanács, az iskolai, kulturális, egészségügyi ellátás, a kereskedelem, a szolgáltatások.

Simon Lajosné dr. Magyar Szilvia

1974. március 1-1975. március 1.: igazgatási csoportvezető, Zalaszentgróti Nagyközségi Tanács VB
1975. március 2 – 1991. január 1: VB titkár, Zalaszentgróti Nagyközségi Tanács, majd Városi Tanács
1991. január 16 – 2005. június 30: jegyző, Zalaszentgróti Polgármesteri Hivatal
1976: anyagkönyvi szakvizsga
2000. közigazgatási szakvizsga
1997: Zala Megye Közigazgatásáért Díj
2011: Pro Urbe-émlékérem

• **A községek nem tiltakoztak, hogy inkább önállóak maradnának?**

– Nem. Én nem tapasztaltam ilyet. Az akkori tanács vezetésével körbejártuk ezeket a településeket, igyekeztünk bemutatni a várossá válás előnyeit. Mindegyik község meghozta az előzetes döntést, így nem volt akadálya a pályázat benyújtásának, ami 1983 szeptemberében megtörtént, és 1984. január 1-én megkaptuk a városi rangot.

• **Város lett Zalaszentgrót. Kapott ettől újabb lendületet az addigi fejlődés?**

– Igen, bár a várakozásokkal ellentétben egyébként nem járt plusz pénzzel a várossá nyilvánítás. De az addig elkezdett beruházásokat természetesen folytattuk, sok újnak is nekifogtunk. Nem biztos, hogy mind el tudom sorolni, de a mai napig emlékszem például a sok földszintes, régi házra, amelyeknek a helyén új ingatlanok épültek.

Néhányat azért szeretnék megemlíteni: a Zrínyi Általános Iskola új, a tömegsport igényeinek kielégítésére is alkalmas tornatermet kapott. A gimnázium mellett új ipari iskolánk lett, a magánéros építésekhez pedig telkeket alakítottunk ki a kisszentgróti és az aranyodi városrészekben. Megkezdődött aztán a földgáz hálózatának kiépítése, tanácsi bérlakások és OTP-lakások készültek. A rendelőintézet bővítése illetve átalakítása szintén megtörtént. Tömegszervezeti székház és gyógyszerár is épült. Utak, járdák készültek, a szennyvíztisztítót is korszerűsítették, és ezzel párhuzamosan egyre több lett a csatornázott utca, vagyis valóban jól érzékelhető volt a lüktetés.

• **A közigazgatásban eltöltött éveinek talán legnagyobb történése, amikor a tanácsrendszer megszűnt, a helyére az önkormányzatok léptek. Nem volt kérdés, hogy folytatja jegyzőként is?**

– A rendszerváltó hangulatot mindenki érezte. Az első önkormányzati választás után a képviselő-testület alakuló ülésén a megválasztott polgármester, dr. Csécs Csaba – aki 1988-tól a város tanácselnöke volt – az eskü letétele előtt bejelentette, hogy lemond a tisztségéről. Időközben választást kellett emiatt kiírni. A képviselő-testület a jegyzői pályázatok elbírálását pedig elnapolta azzal az indokkal, hogy a jegyző ki-

nevezéséhez igénylik a megválasztott polgármester véleményét. Az új polgármester beiktatásáig – ami a polgármesteri eskü letételét jelentette –, tehát egészen 1991. január 16-ig, VB-titkár voltam. Szerintem én voltam az utolsó, funkcióban lévő VB-titkár – mondja nevetve.

• **Nem merült fel, hogy ne legyen jegyző?**

– A részemről nem, mert nagyon szerettem a munkámat, amihez volt felkészültségem, sok területet átfogó, jól ismerő gyakorlatom. Az én egész aktív életem a közigazgatásról szólt.

• **Hogyan viszonyult az önkormányzatisághoz, a képviselő-testülethez?**

– Ez a 15 év pályafutásom legnehezebb időszaka volt. Új jogszabályok, a képviselő-testület kezdeti bizalmatlansága és ugyanakkor maximális elvárásai velem és a hivatallal szemben, új munkamódszerek, és sorolhatnám. A nehézségek mellett azonban azt is tapasztaltam, hogy a képviselő-testületnek fontos támasza vagyok jegyzőként és a hivatal irányítójaként.

• **Abban a 15 évben, amíg jegyző volt, végigkísérhette az önkormányzat fejlesztéseit. Mire emlékszik?**

– A képviselő-testület kezdetől tudta, hogy a fejlesztések megvalósításához pénz kell. Ezért az önkormányzati vagyontól a „feleslegesnek ítélt” ingatlanok értékesítésével saját forrást teremtett. Ugyanakkor jól élt a pályázati lehetőségekkel. A benyújtott igények többsége eredményes volt, így a pályázati pénzek a saját forrásokkal együtt már olyan fejlesztéseket tettek lehetővé, amelyek jelentős mértékben javították a város infrastrukturális ellátottságát, a városképet, az itt élő polgárok komfortérzetét, és új lehetőségeket nyitáltak a vállalkozók számára is. Csak egy-kettőt szeretnék kiemelni a legjelentősebbek közül: fedett piac-csarnok épült, megtörtént a „Kossuth-tömb” teljes rekonstrukciója, elkészült a főtér, teljesen kiépült a város gázhálózata, Tekenyé és Zalakoppány kivételével elkészült a város szennyvízcsatorna-hálózata, elkészült a termálfürdő és szabadidő központ, valamint a fedett termálfürdő. Azt viszont személy szerint nagyon sajnálom, hogy fedett fürdő télen nem üzemel.

• **Jó vezetője volt a hivatalnak?**

– Szigorú vezető voltam. Magamtól is sokat követeltem, és a munkatársaimtól is. Én úgy kezdtem a pályafutásomat Zalaszentgróton, hogy itt nekem senkim sem

volt, sem rokonom, sem barátom, sem ismerősöm. A település egyáltalán nem volt befogadó, azt éreztem én is, a férjem is, amikor ideköltöztünk. Meg kellett dolgozni azért, hogy elfogadjanak, netán tiszteljenek bennünket. Ez a mindennapi munkámban is érvényesült. A lustaságot ki nem állhattam! Egyenes vagyok, az első pillanattól kezdve szembe mondtam meg a véleményemet. Talán emiatt is, de nem voltak konfliktusaim. Ahogy telt az idő, egyre inkább azt éreztem, hogy tisztelnek a munkatársaim. Ha találkozom régi kollégákkal, azért jól esik hallani, amikor azt mondják, jó főnök voltam – mondja derűsen. – Pályafutásom eredményeként értékelem, hogy az általam előkészített helyi rendeletek és testületi döntések ellen törvényességi észrevétel soha nem érkezett. Vezetőtársaimmal egymás munkáját segítő, méltányoló és elismerő munkatársi kapcsolatunk volt. És nem utolsósorban, a hivatalban olyan munkahelyi légkört sikerült teremtetni, ami kellő alapot adott az eredményes szakmai munkához.

• Hozott rossz döntést?

– Igen egyszer, amikor hagytam magam rábeszélni, hogy már nyugdíjasként induljak a helyi önkormányzati választáson. Nem választottak meg, ami nagy szerencse, mert nem lett volna jó képviselőnek lenni. Alkalmazottként eleget dolgoztam a városért, és nyugdíjasként már a legfontosabb a család lett.

• Sikerült szentgrótvá válnia?

– Teljesen. 1974-ben még úgy gondoltuk a férjemmel, hogy pár évig itt dolgozunk, aztán megyünk vissza Zalaegerszegre. Közben telt-múlt az idő, és éreztük, tudtuk: nem megyünk vissza. A fiunk ide született, itt alapított családot, ide születtek az unokáink, mi több éven át együtt is éltünk egy családi házában. 1995-ben halt meg a férjem, 2005-ben mentem nyugdíjba, azután sütő-főző és unokázó nagymamává váltam. Amikor az unokáim már elég önállóak lettek, akkor úgy döntöttem, egyedül élek to-

A képviselő-testület alakuló ülése 1994. december 21-én
Balról jobbra: dr. Ádám László, a Választási Bizottság elnöke,
Császár József polgármester, Simon Lajosné dr. jegyző,
Krepsz István képviselő, az ülést levezető elnök

vább. Volt megtakarításom, vásároltam egy kis lakást, és 2014-ben aztán ide költöztem.

• Mivel telnek a napjai?

– Sokáig vagyok ébren, ez még a hivatali időszakból maradt velem. Gyakran hoztam ugyanis haza munkát, olyat, amihez koncentráció és nyugalom kellett, emiatt rendszerint késő éjszakáig fent maradtam. Cserében amióta nyugdíjas vagyok, reggel már nem kelek korán – mondja mosolyogva. – A három évtized alatt annyit kellett nyüzsögni, fórumokra, gyűlésekre járni, hogy nincs ellenemre, ha csendesebbek a napjaim. Olvasok, rejtvényt fejtök, főzök,

2011. augusztus 20. Közös fotó a Pro Urbe Zalaszentgrót Emlékérem átvételkor a másik két díjazottal és átadóval. Császár József, az akkori polgármester, Kiss Imre képviselő, Simon Lajosné dr. nyugalmazott jegyző és Baracska József, az akkori alpolgármester

látogatom az ismerősöket, eljárók rendezvényekre, programokra, kéthetente beülök az autómba és elmegyek Zalaegerszegre. Nem unatkozom. Mára már sokan ismernek, jó érzés végigmenni a szentgróti utcákon. Itt teljesedett ki az életünk, az életem, ez a település az otthonom.

• BUZA BEÁTA

– Szia, Józsi! Azért hívlak, hogy akkor pénteken kölcsön tudod adni a fűnyírót?

– Persze, hiszen megbeszéltük. Gyere érte, ahogyan tudsz. I- Nagyon szépen köszönöm, munka után megyek. Szia!

– Szia!

BECSÜLET, TISZTESSÉG, ODAFIGYELÉS

A csáfordi családi hegyi birtokra tartunk Császár József nyugalmazott polgármesterrel, az autójában mellette ülve voltam fültanúja ennek a rövid, kihangsúlyozott telefonbeszélgetésnek.

– Én ilyen vagyok – mondja mosolyogva. Segítetek, amiben csak tudok. Így nőttek fel, ezt láttam a nagyszüleimtől és a szüleimtől is.

Közben megérkezünk, a takaros hegyi pinchéhez, ami előtt II. János Pál pápa egész alakos, fából készült szobra áll.

– Majd erről is mesélek, de most kerülj beljebb – nyitja ajtót, odabent a cserép-kályha kellemes melege fogad. Leülünk az asztalhoz, amit hamar beborítanak a fotóalbumok, egykori városi kiadványok, újságok, oklevelek.

– Mindig tenni akartam a közösségért – mondja. Mindig kitaláltam valamit, ügyködtem, igazából az vezérelt, hogy másoknak örömet okozzak. Amikor a Zala Volánál dolgoztam, például a pózvai idősothton lakóit vittük kirándulni, vagy szervezetünk

nekik zenés, táncos estét. A mai napig is rendszeresen látogatok idős embereket itt Szentgróton vagy a környékén.

NEGYVENBŐL HÚSZ

– Öt cikluson át volt polgármester. A város 40 évéből ez 20 esztendő jelent.

– A rendszerváltás mozgásba hozott sokunkat. 1989-ben a helyi KDNP alapító tagja lettem. 1990-ben felkértek, hogy induljak az önkormányzati választáson, legyek polgármester. Nem volt ellenemre, hiszen a célom mindig is az volt, hogy jót tegyek. Optimista ember vagyok, bíztam abban,

hogy ezt a személyes indítástomat, a közösségéért tenni akarást a város vezetésében is meg tudom mutatni.

– 1990-ben mindenkinek új volt az önkormányzatiság. Hogyan állt neki?

– Óriási tervekkel, aztán jöttek a mindennapi meglepetések, hogy valójában mit jelent egy város működtetése. Például, hogy költségvetést kell készíteni. Nem annak a megalkotása okozott fejtörést, hanem a bevételi és a kiadási oldal egyensúlyba hozatala. Hogy legyen forrás azokra a dolgokra, amiket szerettünk volna. Azt tapasztaltuk a kilencvenes években, hogy nem lett költségből a kerítés, sőt! Megszűntek az addig

létező szövetkezetek, vállalatok, emberek váltak munkanélkülivé – hogy csak pár dolgot említsek. Ha úgy tetszik, válságokat kellett kezelni. Hatalmas biztonságot adott, hogy ott volt mellettem, mellettünk a jegyző, Simon Lajosné dr., akinek volt tapasztalata nemcsak a hivatal irányításában, hanem egy testület működtetésében is. A szaktudása, a személyisége egyszerűen megnyugtató volt, tudtam, hogy bármikor támaszkodhatok rá. Mivel jellemzően csapatjátékos vagyok, bíztam abban, hogy a képviselőtársaimmal csak előre fogunk menni.

– Melyek voltak a legfontosabb kitűzött célok, a legfontosabbnak tartott feladatok?

– A legfontosabb cél a város fejlesztése volt – így összességében: az utaktól az intézményrendszerig. Jelentős lemaradásunk volt az infrastrukturális hálózatokban: ivóvíz, gáz, szennyvíz, utak, járdák, de legalább ennyire fontos volt, hogy a meglévő intézményrendszert - óvodák, iskolák, zeneiskola, művelődési ház, egészségügyi ellátás - ne csak fenntartsuk, hanem fejlesszük, korszerűsítsük is. Sorba állítottuk a teendőket, és lépésről lépésre haladtunk. Hittem a munkatársaimban, a környezetemben dolgozóknak, a meglévő és kialakuló megyei és országos kapcsolatrendszeremben, és tudtam, hogy ha lassan is, de megvalósítjuk, amit elterveztünk.

MEGÉPÜLT A FÜRDŐ

– Minden ciklusban készítettünk egy kiadványt, amiben bemutattuk az eredményeinket. A teljesség igénye nélkül csak párat említek ebből a 20 évből: másfél milliárd forintba került a szennyvízprogram finanszírozása, megújult a tisztító, csatornáztunk utcákat. Elkészült a Kossuth-tömb, a Sutyi-udvar, a Főtér, a Templomtér, a Kőhíd, a Kiskastély, fejlesztettük az egészségügyi központot – nálunk volt először Zalában a járóbeteg ellátásban ultrahangkészülék, felújítottuk a Csány-iskolát, a városkörnyéki művelődési házakat, hogy legyen helye a közösségi életnek. Emlékművet állítottunk a hősi halottaknak.

Fontos vízióink volt a turizmus fejlesztése; talán érhető, hogy nekem, mint az idegenforgalomban dolgozó szakembernek, különösen szívügyem volt ez a terület. Egy saját fürdő építése volt a legalapvetőbb cél, amihez a meglévő meleg vizes kút adta a realitást. Sokat kellett menni utána, sokat kellett küzdeni érte, de 2001-ben átadtuk a nyitott részt, 2003-ban pedig a fedett fürdőt. A sportmenedzseri „vénám” megmutatkozott továbbá abban, hogy négy sportöltözőt sikerült felújítani: Zalakoppányban, Zalaudvarnokon, Tekenyén és Zalaszentgróton.

Lassan magára talált a város gazdasága is, új vállalkozások jöttek létre, 2002-ben érkezett a Coca-Cola, és a NaturAqua azóta viszi Zalaszentgrót jó vízének hírért szerte az országban.

HITEL NÉLKÜL

2000-ben szerveztük meg az elszármazottak találkozókat. Nagy munka volt, hat országból érkeztek, közel 100 főt láthattunk újra itt, ahonnan elindultak. Büszke vagyok arra, hogy ebben a 20 évben hitel felvétele nélkül tudott gazdálkodni a város, amit kellő pénzügyi tartalékkal tudtam átadni az utódoknak.

– Csalódások? Hiányérzet?

– Pozitív gondolkodású vagyok, alapvetően örülök mindennek, ami az itt élők hasznára van. Ugyanakkor sajnálom, hogy a fürdő mellé nem sikerült szálláshelyeket építeni, így egy kicsit féloldalas, és azt is sajnálom, hogy csak nyári szezonban van nyitva. Nem sokkal azután, hogy először polgármester lettem, létrehoztuk a Szentgrót Jövőjéért Alapítványt, azzal a céllal, hogy anyagilag is támogassuk a felsőoktatásban tanulókat. Nem titkoltuk, hogy szeretnénk, ha a diploma megszerzése után visszatérnének. Közel 40 fő támogatottból alig páran teljesítették ezt a vágyunkat... Csalódott nem vagyok, hiszen kevesen mondhatják, hogy öt cikluson át, 20 évig lehetek egy város polgármestere. Örültem volna a folytatásnak is, de nem úgy alakult. Az eredményeket persze nem egyedül értem el, azokhoz sokunk közös munkája kellett. Ismét szeretnék tehát köszönetet mondani a képviselő-testületnek, a hivatal dolgozóinak és a város polgárainak, hogy húsz éven át segítettek a munkámat!

A VÁROSSÁ VÁLÁS

– 30 éves volt, amikor Zalaszentgrótból város lett. Milyen emlékképei vannak erről az időről?

– Zalaszentgrót történetéből tudható, hogy mindig térségi központ volt, közigazgatási szereppel. Nemcsak az itt élők, de a környező települések, vagy akár a megye más települései is így tekintettek rá. Volt itt bíróság, rendőrség, egészségügyi központ, művelődési ház. Amikor 1979-ben megszüntették a járást, onnantól benne volt a levegőben, hogy előbb-utóbb várossá fog válni. Ennek persze voltak feltételei. Például a lakosság számában vagy az infrastrukturális

ellátottságban. Amikor megkaptuk a városi rangot, megerősödött az a központi szerep, amit Zalaszentgrót korábban már beöltött. Nyilván sokan azt is várták, hogy ettől aztán több lesz a pénz, gyorsabb lesz a fejlődés. Tény azonban, hogy a városi ranghoz fel is kellett nőni. Azt tapasztaltam, hogy lendületet vett a lakásépítés, alapfokú és középfokú iskoláink voltak, zeneiskolánk, számos sikeres szövetkezet működött, látszott az embereken is gyarapodás. Mindössze hat év telt el, és ott „találtam” magam a városvezetői székben – na, erre nem gondoltam 1984-ben! 1990-től aztán az én feladatom, felelősségem is volt, hogy hova jutunk.

Találkozás II. János Pál pápával. A szentatya halála után két évvel, 2007-ben Császár József egész alakos szobrot állíttatott az emlékére, így köszönve meg az Úrnak, hogy segítette a munkáját. Az avatási ünnepségen négyszázan vettek részt

CSALÁD, HEGY, KÉZILABDA

– Fiatalon, 56 évesen, 2010-ben nyugdíjba ment, ezt egy akkori törvény tette lehetővé. Hogyan viselte, hogy nem kell bemenni a hivatalba, nincsen tele a naptár, kevesebbet csörög a telefon?

– Azok, akik igazán megkönnyebbültek, a feleségem és az édesanyám volt. Ők sokkal nehezebben viselték, ha rólam, mint polgármesterről rosszállóan beszéltek valahol. A feleségem gyógyszerárban dolgozott,

ott bizony ki volt téve a „beszólásoknak”. Ez egy kisváros, itt mindenki mindent tudni vél. Volt, hogy arról ment a szóbeszéd, mennyire megszedtem magam, szállodám van Hévízen. Üzentem, hogy látni szeretném a tulajdoni lapot – azóta sem kaptam – mondja nevetve. A lányaink középiskolába Zalaegerszegre jártak, a maguk erejéből érték el, amit elértek.

Azt nem mondom, hogy eleinte nem volt furcsa, de gyorsan feltaláltam magam.

CSÁSZÁR JÓZSEF

1954. július 25-én született Zalaszentgróton, itt végezte az általános és középiskolát is. Az érettségi után Zalaegerszegen rádió-tévé műszerésznek tanult. 1975-től a Zala Volánnál dolgozott különböző beosztásokban, majd az utazási iroda vezetője lett. Ebben a szakmában képezte tovább magát, idegenvezető képesítést szerzett. 1989-től a ZALATOUR Utazási Iroda irodavezetője lett. 1990-ben Zalaszentgrót polgármesterének választották. Őt cikluson át ismételte meg ezt az eredményt. 2010-ben nyugdíjba ment.

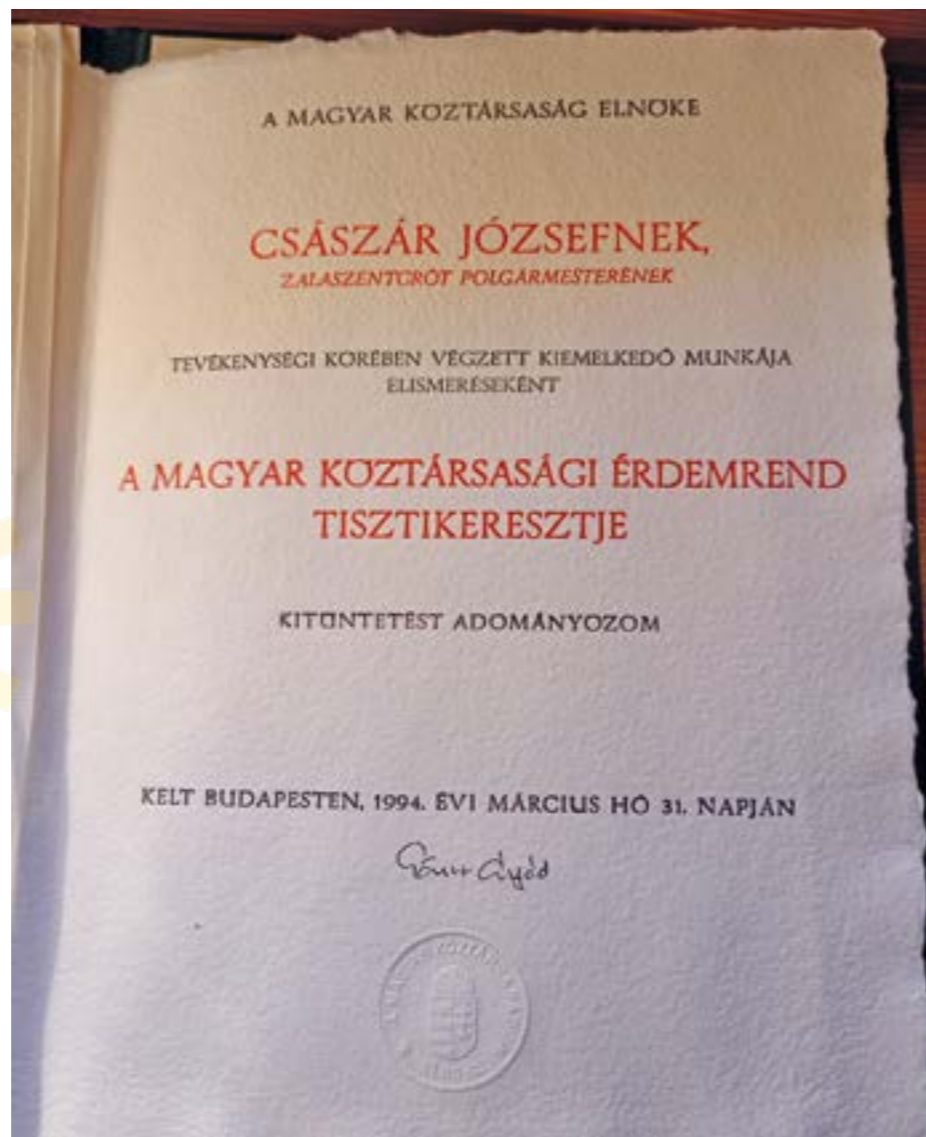
Baracska Józsefnek felajánlottam minden segítségemet, hiszen az nem változott, hogy nekem a város fejlődése, az emberek jóléte a legfontosabb. Azóta is sokat lobbizok Zalaszentgrótért. A közéletnek leginkább a sporton keresztül vagyok aktív részese. A kézilabda klub elnökeként szívügyem a csapat és a sportcsarnok. Ez utóbbinak a felújításhoz közel 200 millió forinttal sikerült hozzájárulni a kapcsolataim révén.

Mindenekelőtt persze ott a család: a feleségem, a lányaink, az unokák. Igyekszem pótolni most azt a 20 évet, amit leginkább tőlük vettem el.

Nagy álmom volt, hogy valamilyen módon megköszönjem az Úrnak, hogy segítette a munkámat. 2007-ben avattuk fel itt a hegyi birtokunkon II. János Pál egész alakos, fából készült szobrát. Négy-százan voltunk itt akkor az ünnepségen.

Aztán itt ez az ősi, családi birtok, a szőlővel, a pincével, ad munkát eleget. Gyakran vagyunk itt a feleségemmel, és gyakran fogadunk társaságot is. Kész vagyok bármikor 30-40 főt vendégül látni!

Miközben beszélgetünk, bele-belelapolok a fotóalbumokba, évtizedek egymást követő történéseibe. Császár József pedig mesél, kifogyhatatlan derűvel. Szólik még búcsújárásról, hálaadásról, hit-

A köztársasági érdemrend tisztikeresztjével is kitüntetett volt polgármester a családi fotókkal. Azt mondja, a segítőkészség örökség. Így nőtt fel, szüleitől és nagyszüleitől is ezt látta. Most igyekszik minél több időt tölteni a feleségével, a lányával és unokáival, így pótolva vissza azt, amit a húsz évnyi polgármesteri munka miatt leginkább tőlük vett el.

ről, a nagyszülők szellemi örökségéről, és az emberek természetének változásáról. Még megnézem a kis szoba falain lévő családi fotókat a dédszülöktől napjainkig, megtudva ki hol született, honnan menekült, élt túl, erősödött meg. Kélpve a

verandára újfent rabul ejt az a panoráma, amit már az érkezéskor is megcsodáltam. Búcsúzóul kapok még a pincéből egy üveg, saját termésű vörösbor is - végére is Csáfordon vagyunk, Zala egyik legrégebbi bortermő vidékén!

GENERÁCIÓK VÁROSA

● BUZA BEÁTA

10 éves volt akkor. 40 éve városlakó. El is mehetett volna, de nem volt benne erős az elvagyódás. A közösségi élet, aktivitás – ha úgy tetszik, a politizálás – születése pillanatától kódolva volt nála. Egy kevés régmúltat, jobbra jelent, és egy kis jövőt is érintettünk beszélgetésünkben Baracska József polgármesterrel.

A KIS VÁROSLAKÓ

● Mikor hallott először arról, hogy város lesz Zalaszentgrót?

– Egészen kisgyerekként, hiszen otthon a szüleim már a hetvenes évek vége felé egyre gyakrabban beszélgettek róla. Tudtommal a városi rangot már 1979-re várta a nagyközség. Aztán szerették volna, ha Zalaszentgrót alapításának 900 éves évfordulójára, 1983-ra kapják meg. Végül 1984. január 1-e lett a dátum, azzal a többlettel, hogy mi lettünk az ország 100. városa. Nagyon örült mindenki.

● Hol volt a nevezetes napon?

– Otthon duzzogtam! Dühös voltam! Engem ugyanis nem vittek el a szüleim az

Az akkori 2-es számú általános iskola felvette Csányi László nevét, és sok ember előtt, az avatáson, én szavaltam a Nemzeti dalt.

● Milyen volt gyereknek lenni akkoriban a városban?

– Azt, hogy városi gyerek vagyok, igazán a mindennapokban nem éreztem. Azt viszont igen, hogy mindent tudnak rólam. Ha meghúztam egy lány haját reggel nyolckor, tíz órára a szüleim – akiket mindenki ismert – már értesültek róla. Ha rosszul feleltem, vagy jól, azt is előbb tudták, mint hogy hazaértem. Ha „bandáztam”, azt is tudták. Attól függetlenül, hogy állandóan szem előtt voltam, az is tény, hogy „orvosgyerekként” kivételetnek is éreztem

ünnepekre. A nővérem bezzeg, szépen kiöltözve, úttörő nyakendővel a nyakában, virágcsokrot adhatott az avatás valamelyik fontos vendégének – mondja nevetve. – Még ugyanabban az évben azért vizsgaszaladtam. Ennek ellenére gyakran jöttem vissza, mert remek baráti társaságom volt Szentgróton. Aztán a diploma megszerzése után hazatértem – végleg.

● Kamaszként érte a rendszerváltás. Mit érzelt belőle?

– Azt, hogy most aztán meg lehet váltani a világot! Eleve mindig is inkább lázadó voltam az éppen aktuális közegemben. Olyan családban nőttem fel, ahol a közéleti szerepvállalás szinte természetes volt. Nekünk minden újság járt, napilapok, hetilapok, amiket magától értetődően én is olvastam. Az anyukám 1985-ben már választáson indult. Nem voltam még 17 éves, amikor 1989-ben megalapítottuk Zalaszentgróton

a Fialat Demokraták Szövetségének helyi csoportját. Főiskolásként már vállalkoztam, és ezt diplomásként is folytattam. Polgári szolgálatos voltam a helyi televízióban, piacoztam Lentiben, na, ott például állandóan politizáltunk! 1998-ban nyitottunk egy üzletet családi vállalkozásban, majd még egyet. Itt éltem és nyüzsgöttem a városban. Érdekes időszak volt. A megszűnő tanácsrendszer után jött az önkormányzatiság, a demokrácia, amit mindenkinek tanulnia kellett. Váltás volt a gazdaságban is, a korábbi vállalatok, szövetkezetek elsorvadtak, eltűntek, de lett helyettük másik. Teljes joggal lehetünk például büszkék arra, hogy Zala megye egyetlen nagy malma megmaradt, prosperáló vállalkozássá vált, és évtizedek óta viszi a jó híret Tüskeszénpéternek, illetve Zalaszentgrótnak.

TENNI AKART A KÖZÖSSÉGÉRT

• Mennyire volt elhatározott, tudatos döntés a közeleti szerepvállalás?

– Teljesen. Véletlenül az ember nem lesz képviselő – mondja derűsen. – 2002-ben bekerültem a testületbe, aztán az akkori kormányárt, az MSZP megyei elnöke lettem. Nekem meghatározó élmény volt, hogy mondjuk megyei, később országos szinten olyan emberekkel találkoztam, akikről addig csak az újságokban olvastam. Fialat voltam – ez sokaknak tetszett, sokaknak meg nem.

A kétezres évek elején már eldöntöttem: Zalaszentgrót polgármestere szeretnék lenni. 2006-ban elindultam ezért a posztért, de nem nyertem, ugyanakkor az ezt követő években kifejezetten jól tudtam kamatoztatni a tapasztalatomat és kapcsolatrendszeremet a város érdekében. Tagja lettem a megyei közgyűlésnek, a Nyugat-dunántúli Regionális Fejlesztési Tanácsnak, amely az uniós források felhasználásában vállalt fontos szerepet. Az akkori városvezetővel, Császár Józseffel nagyon jól tudtunk együttműködni, hiszen mind a kettőnknek ugyanaz

volt a célja: fejlődjön a városunk. Az egyik fontos szempont az volt, hogy mire van szüksége Zalaszentgrótnak, a másik pedig az, hogy olyat építsünk, fejlesszünk, amit fenn is tudunk tartani. Ebben az időszakban sikeresen pályáztunk az egészségügyi központban zajló alap- és járóbeteg-ellátás korszerűsítésére, a Templom tér felújítására, utakat, járdákat építettünk, csak, hogy néhányat említsek a sokból.

Azt a célokat, hogy Zalaszentgrót polgármestere legyek nem adtam fel. 2010-ben is indultam, és nyertem. Polgármester lettem, valamint bejutottam a parlamentbe is, és egy cikluson át országgyűlési képviselő is voltam. Kifejezetten izgalmas, munkával teli időszak kezdődött az életemben. A parlamenti képviselőség egészen más teret nyitott nekem, hiszen ott lehettem, ahol az országot érintő dön-

tések születtek. Részt vettem az egészségügyi bizottság, az emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottság, a fenntartható fejlődés bizottságának munkájában. Nagyon sok új ismeretet szereztem, kapcsolatokat építettem, amit már akkor is Zalaszentgrót javára igyekeztem felhasználni.

GONDOS GAZDAKÉNT

• Mi a jellemző Zalaszentgrótra? Milyen itt élni?

– A várossá válás adott egy plusz lendületet: a környező településekről, vagy akár távolabbról is egyre többen érkeztek, akkoriban lódult meg a lakásépítés. Az infrastrukturális hátrányok is kezdtek felszámolódni. A kilencvenes évek elején a társadalmi, gazdasági váltás miatt volt egy kis megtorpanás, de a fejlődés nem állt le. Ebben jelentős szerepet vállaltak az itt élők, akik szorgalmas munkával jutottak előre, és velük együtt a város is haladt.

Az elmúlt évtizedekben sokat javult az infrastrukturális ellátottság: víz, szennyvíz, áram, gáz. A szükséges méretű rendszerek kiépültek, ma a legfőbb feladat az ellátás biztonságának a fenntartása. Ami ebben a

Édesapjával, dr. Baracska Józseffel és testvérével, Valériával (balra fent), illetve az édesanyjával. Mint mondja, olyan családban nőtt fel, ahol szinte természetes volt a közeleti szerepvállalás, és már a kétezres évek elején elhatározta: polgármester szeretne lenni a szülővárosában. Szeretné, ha Zalaszentgrót évtizedek múlva is olyan hely maradna, ahol a mindennapok valósága a békeesség, a biztonság és a barátság

Baracska József

1973. június 14-én született Zalaegerszegen. Óvodába, általános iskolába Zalaszentgrótra járt. 1991-ben érettségizett a zalaegerszegi Ságvári Endre Gimnáziumban. 1995-ben mérnök-informatikus diplomát szerzett a győri Széchenyi István Főiskolán. Visszatérve Zalaszentgrótra vállalkozásokat működtetett. 2002-ben lett először önkormányzati képviselő Zalaszentgróton, amit megismételt 2006-ban is. Ebben a ciklusban tagja volt a megyei közgyűlésnek is. 2010-től Zalaszentgrót polgármestere.

városra tartozik, arra nagyon odafigyelünk. Az utak, járdák, terek, épületek állapotán mindig lehet javítani, ezt tervszerűen tesszük, jó gazdaként figyelünk a dolgainkra. Példaként hadd említsem, az oktatást. Sajnos jól érzékelhető ezen a területen az állami szerepvállalás negatív hatása. Meg-

győződése, hogy ha az oktatás önkormányzati hatáskörben maradt volna, sokkal jobb lenne ma minden iskolának, minden pedagógusnak. Az egészségügyi szakellátásunk maradt az önkormányzaté, így sokkal rugalmasabban tudjuk irányítani és testre szabni a helyi igényeknek megfelelően.

Büszkék vagyunk a városban működő vállalkozásokra, kicsikre és nagyokra, amelyek munkájuk révén jó híreket viszik. Büszkék vagyunk a sportolóinkra, művészeti csoportjainkra, a kiváló tanulmányi eredményeket elérőkre, a szakmát, diplomát szerzőkre. A népességfogyás negatív

hatását is szeretnénk ellensúlyozni azzal, hogy igyekszünk vonzóvá tenni a várost a betelepülőknek. Jó érzés, hogy vannak ide költözők, akik mindig elmondják: nagyon szeretnek itt élni. A jövőre nézve ez lehet az egyik fontos irány. Hogy olyan hely legyen Zalaszentgrót, amit szívesen választanak a betelepülők, akik aztán részévé válnak a városnak, segítik a fejlődést, akár kulturális, akár gazdasági téren.

● **Polgármesterként elsődlegesen mit tart szem előtt?**

– Szerintem a legfontosabb, hogy az emberek jól érezzék magukat, boldogok legyenek. Legyen meg a fizikai és lelki biztonságuk, hogy tudják: mindig lesz segítség, amikor arra szükség van. Nálam az az alap,

hogy miben segíthetek? Úgy tapasztalom, hogy ez megvan minden szentgrótiában. Szeretném, akarom hinni, hogy mi itt egy másik atmoszférában élünk, ahol mindenki szabadon kibontakozhat, civil szervezetek, ifjúsági önkormányzat, vállalkozások, mert támogatjuk egymást.

Az nem kérdés, hogy a polgármesternek gondos gazdának kell lennie, figyelni kell arra, hogy az itt élők életminősége ne csökkenjen. Ez nyilván nagyon sokoldalú feladat, sok munka, de ezt én örömmel, szívesen teszem.

GENERÁCIÓK EGYÜTTÉLÉSE

● **Van szabadideje? Hobbija?**

– Nekem Zalaszentgrót a hobbim is, de emellett sok más dolog is érdekel. Szeretnék

hosszan tartó, minőségi életet élni, amihez megtettem azokat a lépéseket, amelyek csak rajtam múlnak. Sportolok, figyelek az étkezésekre, arra, hogy jól aludjak. Mentálisan is igyekszem rendben tartani magam: olvasok, podcastokat hallgatok, nyelvet tanulok. Izgat például, hogy a mesterséges intelligencia hogyan tud segíteni a városfejlesztésben? Jövő kutatással is elkezdtem foglalkozni, és a generációkutatás is érdekel. Fontos lenne ugyanis, hogy a generációk megértsék egymást, és ne ítélkezzenek a fiatalok az idősekről, vagy fordítva. Szerintem egy városvezetőnek azzal is kell foglalkoznia, hogy a korosztályok együttélését segítse.

● **Ha már szóba került a jövőkutatás. Milyen lesz a város, mondjuk 20**

Az UNICEF Gyermekbarát Település címet 2018-ban elnyerő város polgármestereként fontosnak tartja, hogy a generációk megértsék egymást. Szerinte egy városvezetőnek foglalkoznia kell azzal is, hogy segítse a korosztályok együttélését

év múlva? És milyen lesz Baracsikai József 20 év múlva, hetvenévesen?

– Azt álmodom a jövő Zalaszentgrótjáról, hogy olyan hely legyen akkor is, ahol a békeség, biztonság, és barátságosság a mindennapjaink valósága lesz. Ahol a közösségünk boldogsága és jóléte az első. Tudom, hogy a technológiai fejlődés, a klímaváltozás, és a geopolitikai ingadozások kihívások elé állítanak minket, de hiszem, hogy ezeket közösen,

előrelátóan és alkalmazkodóan tudjuk kezelni. Az igazi próba az lesz, hogy mindezek közepette hogyan tudunk egymáshoz viszonyulni. Hogy a tisztelet, a megértés, és az együttérzés vezérelje kapcsolatainkat, és képesek legyünk egy olyan közösséget építeni, ahol mindannyian boldogan élünk. Ami engem illet, 20 év múlva, hetvenévesen is szeretném ugyanazt az optimizmust és nyitottságot sugározni, ami ma jellemző rám. Szeretnék továbbra is

aktívan részt venni a közösségi életben. Arra törekszem, hogy soha ne veszítsem el a kíváncsiságomat és lelkesedésemet az új iránt, miközben továbbra is őrzöm a gyermeki csillogást a szememben, amely oly jellemző volt rám 1984-ben is. Szeretném, ha a jövőben is az az ember lehetnék, aki mosolyt csal az emberek arcára, aki inspirálja őket, hogy ők is megőrizzék jókedvüket és optimizmusukat az élet bármely szakaszában.

MÚLTKOR

A 80-as évek Zalaszentgróti - fotók a Zalai Hírlap archívumából

– A 60-as évek végére Székelyhídi Vili bácsi jóvoltából, a város területének 90 százalékán már volt vezetékes víz. Az úthálózat viszont nagyon gyatra volt. Az akkori főutca, azaz a Lenin út, talán a Dózsa György utca és a Május 1. utca volt köves. A többi nagyrészt kavicsal javított földút volt.

A 70-es években kezdődött meg a komolyabb fejlesztés, csatornahálózat épült ki a főutcán, meg a mostani Balatoni úton, és a Széchenyi utcán végig, az akkor eléggé alulméretezett szennyvíztelepig. Innentől, ahogy a város költségvetése megengedte, aztán minden évben megépítettük egy-egy utcában a szennyvízcsatornát, így a kilencvenes évek elejére a városközpontban már megoldódott a szennyvízelvezetés. Közben már kétszer kellett bővíteni a szennyvíztelepet, és ezzel párhuzamosan folyt az utak burkolása is. Véleményem szerint a kilencvenes években Zalaszent-

grót úthálózata már vetekedett akármelyik nagyváros úthálózatával, tehát a kiépítés vonatkozásában egészen jól álltunk. Ami még megoldandó feladat volt, az a folyamatosan növekvő villamosenergia-igény kielégítése. Ezért ki kellett építeni a várost kiszolgáló 20 kVA-es villanyhálózatot, az ezeket kiszolgáló, illetve a középvezetést biztosító transzformátorok hálózatát. Így a művelődési házhoz, a Kinizsi térre, az Erzsébet királyné utcába kerültek nagyobb trafóállomások és mellettük számtalan kisebbet is telepítettünk.

Ezzel párhuzamosan folyt a közvilágítási hálózat fejlesztése is. Nem volt korszerű a rendszer, nagyon sok energiát fogyasztott. A 90-es évek elején aztán si-

● MEDVÉSSY LAJOS

Szabó István a zalaszentgróti polgármesteri hivatal műszaki osztályának korábbi vezetője 1964-től mindig olyan munkahelyeken dolgozott, ahol az infrastruktúra-fejlesztés a legfontosabb feladatok közé tartozott. Ezért tőle kérünk mi is áttekintést a városfejlesztés elmúlt évtizedeiről.

került energiatakarékosabb égőkkel ellátni a közvilágítást biztosító lámpákat, és ezzel az akkor 12 milliós évi közvilágítási költség azonnal 6 millióra csökkent.

A telefonhálózat fejlesztése a nyolcvanas évek után a kilencvenes évek elején gyorsult fel, ám mire elkészült, már meg-

jelentek a mobiltelefonok, és a vezetékes telefon utáni igény lényegesen lecsökkent. Megépült az új telefonközpont, ami aztán feleslegessé vált. Májig is ott áll az épület, félig üresen. Valami jobb hasznosítási módot kellene nekik kitalálni, de hát ez az épület nem az önkormányzaté.

VÁROSHOZ MÉLTÓ ARCULAT

1983-ban sikerült engedélyt kapnunk a település gázellátására, és megépült a bekötő hálózat, ami a várost alapvetően kiszolgálta. Innentől kezdve jó pár évig – részben önerőből, részben városi költségvetésből, részben lakossági kezdeményezésre – kiépült az egész városban a hálózat. Ez a beruházás nagyon jól működött, gyakorlatilag egy-egy utca lakói összeadták a költségeket, és – részt vállalva a fizikai munkákból is – megépítették a hálózatokat, így gyakorlatilag öt év alatt befejeződött a város gázellátásának kiépítése.

Az évtizedek folyamán arra törekedtünk, hogy a város szerkezete megfelelő legyen, a központhoz közel legyenek a közgazgatási és kereskedelmi egységek, kultu-

rális, szociális és oktatási intézmények. Ehhez feltáró utakat kellett megnyitnunk, ilyen volt például az egykori Zrínyi-iskolához vezető gyalogos forgalmi út, a Marton Lajos utca, a Dózsa utca megnyitása. A szerkezeti átalakítás annyira sikeres lett, hogy a városközpont 200 méteres körzetében minden fontos egység megtalálható.

Jóllehet 2003-ban nyugdíjba mentem, azóta is figyelem a város fejlődését. Azt gondolom, mára megoldódott Zalakoppány és Tekenye szennyvízellátása, és most tényleg komoly fejlesztés történt a szennyvíztisztító műben, ami hosszú távon is képes lesz kiszolgálni az igényeket. Ezen kívül, nekem ez mindig is szívügyem volt, látványosan fejlődött a város arculata. Terek épültek át, újultak meg, parkosítások történtek. Véleményem szerint most nyert el Zalaszentgrót egy olyan arculatot, ami méltó a városhoz. Sok szép dolgot lát az ember itt, ha nyitott szemmel jár.

A LIGETBŐL INDULT

● MEDVÉSSY LAJOS

A 80-es évek elején a nyugatról beáramló videofilmeik miatt divattá hazánkban a karate. Maroknyi tizenéves fiatal már 1982-ben gyakoroltatott a szentgróti ligetben, persze még szervezetlen formában. A lelkesedés pár hónapig tartott, ám az évek múlásával egyre több intézményben lehetett beiratkozni egy-egy karate szakág egyre szervezettebb keretek között zajló edzéseire.

1997-ban már rendszeres edzések voltak, akkor a Zalaegerszegi Karate Egyesület helyi klubjaként működtek. Ide zömmel felnőttek jártak, a létszám folyamatosan gyarapodott, és igény volt a szervezeti fejlődésre. 1998 elején Szakál Ferenc, Ferenczi Gábor, dr. Nyéki Dömötör, Bajczik Tamás, Kovács Zsolt és Komáromy József alapították meg a Zalaszentgróti Shotokan Karate-Do Egyesületet. A sportszervezet életéről az elnök, Komáromy József adott tájékoztatást.

– Milyen fontosabb mérföldkövek voltak a klub életében?

– A megalakulásunkat követő évben csatlakoztunk az A.J.K.A. Karate szövetséghez, 2000-ben országos edzőtábor, a 2001. évtől pedig 11 esztendőn keresztül minden nyáron nemzetközi edzőtábor szerveztünk Zalaszentgróton amerikai, német, japán, svájci és magyar karatésok részvételével. 2003-tól folyamatosan rendezünk évente országos karateversenyt is a zalaszentgróti sportcsarnokban. A legrangosabb ezek közül a 2021. február 6-án és 7-én megrendezett HAYASHI WKF Karate Liga III. fordulója – erről 15 perces összefoglalót sugárzott az M4 Sport csatorna–, illetve a WKF Magyar Vidék Bajnokság volt, amelyet tavaly szeptember 23-án rendeztünk meg ugyancsak a szentgróti sportcsarnokban.

– Melyek a klub legnagyobb sikerei?

– Versenyzőink az elmúlt 26 évben rengeteg országos bajnoki címet szereztek, és nyertek nemzetközi versenyeken küzdelemben és formagyakorlatban egyaránt. Ezek közül kettőt emelnék ki, 2007-ben Sági

Dávid formagyakorlatban felnőtt Európa bajnoki címet szerzett, és miniszeri dícséretben részesült. 2022. november 4-én Ferenzen Kurucz Botond korcsoportjában küzdelemben nyert Karate Európa Bajnokságot.

– Kik voltak a klub legeredményesebb sportolói?

– A legeredményesebb sportolóink: dr. Sági Dávid, Kurucz Botond, Ferenczi Gábor, Bajczik Tamás, Márkus Mária, Kovács Viktória, Török Eszter, Németh Jenő, Németh Ádám, Kovács Péter, Kapocsi Bence, Molnár Ádám, Darvas Kevin, Darvas Kornél, Tucsni László, Zrínyi Márton, Komlósi Dominik, Márk Boróka.

– Mit lehet tudni a karatékákról?

– A legfiatalabbak hatévesek, de van 65 éves fekete övesünk is. A legtöbben általános iskolások, négy középiskolásunk van, a feketeöves csoport munkájában pedig nyolc felnőtt vesz részt. A sportolók fele-fele arányban lányok és fiúk, de érdekes módon jelenleg a versenyzők 70 százaléka lány, a feketeöves csoportban viszont csak fiúk edzenek.

A LEGMAGASABBAN

● MEDVÉSSY LAJOS

A helyi tekeklub 30 éve, 1994-ben 15 fő tagsággal alakult meg, melyet 5 fős vezetőség irányított. Az első elnök id. Bohár József volt, őt követte az évek során Prédli Sándor, Volner György, illetve a jelenlegi elnök, Kiss Anita. A klubról Farkas Zoltánnal beszélgettünk, ő az, aki évtizedek óta támogatója a klubnak, és folyamatosan figyelemmel kíséri a tekések mindennapjait.

– 1994-től egy csapattal versenyeztünk a megyei bajnokságban, ekkor még öntött műgyanta pályán. 2002-ben megnyertük a megyei bajnokságot, így csapatunk feljutott az NB III-ba. Két év után versenyzési

versenyzésének lehetősége érdekében az alsóbb osztályban indítottunk csapatot. 2015-ben érte el a klub az eddigi legszebb eredményt, kiharcoltuk az NB I-be való indulási jogot. Hat évig versenyeztünk ebben az osztályban. 2019-ben klubunk birtokba vehette az újonnan elkészült modern, panelos pályákat. Jelenleg két csapatunk versenyez az NB II. illetve az NB III. osztályában. A régió hasonló egyesületei közül a Zalaszentgróti Tekeklub szerepel jelenleg a legmagasabb osztályban – ismertette a klub történetét Farkas Zoltán.

– Mi az, amire legbüszkébb a helyi tekeklub, illetve kik azok, akik a legértékesebb trófeákat szereztek a klubnak?

– A csapat NB I-be történő feljutása 2015-ben, páros versenyben országos ifjúsági III. helyezés, egyéniben több országos ifjúsági I. helyezés, illetve a felnőtt

Szilárd, Szekeres Gyula. A felnőtt játékosaink közül országos egyéni döntőbe jutottak: Lolbert Miklós, Nagy Attila, Pados Balázs. A jelenlegi ifjúsági játékosaink diákolimpián, országos döntőkön szerepeltek nagyon jól. Arany, ezüst és bronzérmet szereztek: Albert Zétény, Cseh Máté, Frigy Bianka, Gorza Angéla, Horváth Barnabás, Korcz Krisztián, Korcsmáros Zoé, Kovács Ákos, Németh Donát, Somogyi Ákos, Tezás Tibor. Kiemelendő a tekeklub nevelő egyesületének négy játékos; ők a legmagasabb osztályban, a Szuperligába versenyeznek jelenleg: Korcsmáros Zoé a ZTE-ZÁÉV ifjúsági játékos, Mazzag András ifjúsági, Mazzag Dávid ifjúsági és felnőtt, Farkas Ádám pedig felnőtt játékos a ZTK FM Vas csapatának. Mindemmellett a város méltán büszke lehet két sportolóra, akik zalaszentgrótiak és világbajnokságon

jogot szereztünk az NB II-be. Négy évig játszottunk ebben az osztályban. Majd 5 év után ismét megerősödött a csapat, mellyel újra jogot szereztünk az immár 5 megyét felvonultató NB II-es bajnokságban való részvételhez. Az első csapattal párhuzamosan az utánpótlás és a felnőtt játékosok

játékosaink egyéni bejutása az országos döntőkbe. A legeredményesebb sportolónk az ifjúsági játékosok közül azok, akik bejutottak az országos egyéni döntőkbe: Bangó Balázs, Farkas Ádám, Gorza Bence, Gróf Linett, Kovács Alex, Nagy Ádám, Mazzag András, Mazzag Dávid, Orbán

szereztek érmet: Mazzag Dávid a varasdi 2023-as U18-as teke világbajnokságon a fiúcsapattal bronzérmet szerzett, Farkas Ádám pedig 2018-ban Clujban az U 23-as korosztály egyéni világbajnoka címet szerezte meg, összetett számban pedig a III. helyen végzett.

● MEDVÉSSY LAJOS

A kézilabda sportágnak, az 1962-ben alakult kézilabda klubnak évtizedekre visszanyúló múltja és hagyománya van Zalaszentgróton. Kezdetekben Willmann György és Tóth Sándor tanár úr kezei alatt indult el a férfi és a női kézilabdás élet. A klub történetét a ZKC jelenlegi edzője, Császár Renáta ismerteti az olvasókkal.

AZ ÉLETBEN IS EGY CSAPAT

Az 1989-ben épült sportcsarnok új teret és lehetőséget nyújtott a szentgrótiaknak. A legmagasabb osztály, ahol Zalaszentgrót férfi és női csapatai szerepeltek, a Nemzeti Bajnokság II. osztálya volt. Ebből a csapatból emelkedett ki az olimpiai 4., világbajnoki 2. helyezett kézilabdázó, Tóth Tímea is (felső képünkön).

Női vonalon 2004-től Mazzag Albert elnök vezetésével nemcsak személyi, de szemléleti változáson is keresztülment egyesület. Ezt követően Császár József vette át az egyesület vezetői feladatait, munkáját Kocsis Erika technikai vezető segíti. Az elnök irányításával a látványcsapat-sportokat támogató TAO-pályázatnak köszönhetően több beruházással fejlesztette és támogatta egyesület az önkormányzat segítségével a helyi gyerekeket, sportolókat. Közel 200 millió Ft beruházásból több fejlesztés is megvalósult: a sportcsarnok sportpadlózatának, bejárati ajtajának felújítása; a sportcsarnok öltözőinek, vizesblokkjainak felújítása; takarítógép beszerzése; kültéri pálya megépítése; új eredményjelző beszerzése; a sportcsarnok elektromos világításának komplett cseréje.

A ZKC az évek során többször volt a megye legjobb csapata. A zalai csapatok létszámának csökkenésével több

2004

2014

megye részvételével megrendezett bajnokság létrehozása volt a megoldás. Jelenleg is Vas, Zala, Veszprém és Somogy megye női kézilabdacsapatai versenyeznek az összevont bajnokságban. Felnőtt csapatunk tagjai szívesen töltik szabadidejüket kézilabdázással, és tartoznak egy olyan közösségbe, amely példaértékű kis városunkban, hiszen mi nemcsak a pályán, hanem az életben is egy csapatot alkotunk.

Az utánpótlás bázis kiépítésére, képzésére is nagy hangsúlyt fektetünk. Az együttműködés

több területen is jól működik a Deák Ferenc Általános Iskola és Gimnázium és a Zalaszentgróti Kézilabda Club között Császár Renáta testnevelő és edző vezetésével. A gyerekeknek lehetőséget biztosítunk a rendszeres sportolásra, versenyzésre. Minőségi sportfelszerelésekkel, edzőtáborozási lehetőségekkel támogatjuk kézilabdázóinkat. Az évek alatt sok tehetséges kézilabdázó nőtt fel a kezeink alatt, és értünk el kiemelkedő eredményeket. A tapasztaltabb játékosok mellett a fiatalok csapatba építése is reményt ad a sikeres folytatásra.

Messze földön híres a szurkolótáborunk. A hazai mérkőzéseinkre nagyon sok zalaszentgróti kilátogat, és lelkesíti csapatunkat.

A kézilabda, mint sportág mintáértékű városunk sportéletében. Sportolóink és szakembereink emberi és szakmai szempontból is példaértékűek.

2024

ÚJRA NÉPSZERŰ FOCISTÁNAK LENNI

A név egyébként többször is változott azóta: 1920-1945: Zalaszentgróti Levente Egyesület, 1945-1948: Zalaszentgróti SE, 1948-1950: Zalaszentgróti EPOSZ, 1950-1951: Zalaszentgróti DISZ, 1951-1964: Zalaszentgróti Traktor, 1964-1994: Zalaszentgróti Spartacus SE, 1994-2015: Zalaszentgróti Városi Futball Club, 2015-2017: Tisza-Ép Sipos Pékség Zalaszentgróti Városi Futball Club, 2017-2018: Tisza-Ép Zalaszentgróti Városi Futball Club, 2018-tól napjainkig Zalaszentgróti Városi Futball Club. Az egyesület felnőtt csapatának állandó mezzszíne azonban mindig is a sárga-zöld összeállítás volt.

A focisták felnőtt csapata az 1970-es évek elején az NB III-ba jutott, a 2001/2002-es szezonban a II. osztályba került, ahol három esztendőn keresztül játszott a városkörnyéki bajnokságban. Majd két évet a megye II. osztályában töltött a csapat és a 2005/2006-os évadban került a megye I. bajnokságba. A felnőttek jelenleg is a megye I. osztályban játszanak. Az eredményeik magukért beszélnek: az elmúlt 10 évben mindig az első öt hely valamelyikén végeztek a bajnokságban. A gárda 2016-

● MEDVÉSSY LAJOS

Nagy érdeklődés kíséri immár évtizedek óta a Zalaszentgróti Városi Futball Club működését és küzdelmeit. A helyi futballéletet összefogó egyesület egyébként 1920-ban alakult meg, és akkor Zalaszentgróti SE néven kezdte meg a működését.

ban a megyei bajnokságban I. helyezést ért el. 2020-ban megnyerte a Zala Kupát, mellyel biztosította helyét a MOL Magyar Kupa főtáblán. Ennek eredményeként három éven keresztül az ország legjobb 64 csapata közé került Zalaszentgrót.

Gondolva a jövőre, az egyesület az

elmúlt 10 évben utánpótlás csapatok képzésével is foglalkozik. Az U7-től az U19-ig hat különböző korosztály gyermekcsoportjának fejlesztése zajlik folyamatosan. Fő cél, hogy a gyerekek körében értéket teremtsen a közösséghez való tartozás és a labdarúgás

megszerettetése, szeretete. Az egyesületben dolgozó edzők és a vezetőség azt tapasztalja, hogy a gyerekek körében megint népszerűvé vált focistának lenni illetve olyan közösséghez tartozni, ahol sikereket tudnak elérni.

Az egyesület megalakulása óta a vezetőségek és a körülöttük tevékenykedők, segítők azon dolgoznak, hogy a kornak megfelelő feltételeket tudjanak biztosítani a játékosok számára. Arra pedig mindig is büszke volt a futball club, hogy a város és a környező települések lakossága nagy számban látogatja a hazai illetve idegenben játszott labdarúgó mérkőzéseket, ezzel is támogatva és biztatva a zalaszentgróti csapatokat.

A „KIVADÁSZOTT” HÁZ

Valószínűleg a legtöbbünk az utóbbi felsorolást választaná. Amit Zalaszentgróton a művelődési központ gyűjt magába. A szentgróti kulturális és művészeti paletta sikere még „városkora” előtt tett szert országos hírnévre az 1974-ben elindított, a magyar színi oktatást meghatározó Színjátzó Tábor révén. De nemcsak erről beszélgettünk a ház két emblemikus vezetőjével, Vattay Dénessel és Varga Istvánnal, amikor egy esős kora tavaszi napon a városi könyvtárban találkoztunk.

– Már 1972-ben városi típusú programokat valósítottunk meg, különösen, amikor 1970-ben megépült a ház – mondta Vattay Dénes, aki 1960-ban népművelőként még a mai Korona Szállóban kezdett dolgozni. – Járási feladatokat láttunk el, faluvetélkedőket rendeztünk, műsorokat szerveztünk, pingpongoztunk, rádióztunk, tévéztünk, és volt egy színjátzó csoportunk, amiben szinte mindenki megfordult. Vendégjátékok is érkeztek az akkor 7000 lakosú településre, Illyés Gyula-, Németh László-, Shakespeare-darabokat láthatott a 220 főt befogadni képes teremben a közönség.

– Saját színjátzóinkhoz például Fodor Tamás jött, a területi vetélkedőkön sikerrel szereplő „Egy húron pendülünk” zenekarunk a szabadtéri színpadon játszott, a tagok a tűzoltózenekarban alapozták tudásukat. A hagyományt a szereplő és a nézői oldalról is szavatolta, hogy a háború előtt is virágzó civil és kulturális élet zajlott nálunk kórossal, szimfonikus zenekarral – hangsúlyozta Vattay Dénes, hozzátéve: erős réteget képezett az iparosság, inspirációt pedig annak közművelődési igénye. A gazdaság alappillére a keszthelyi egyetem tangazdaságaként működő állami gazdaság volt.

Szerencsés körülmény támogatta a folytatást, az ötvenes-hatvanas években még olcsón lehetett kulturális programokat exportálni a vidéki településekre.

– Előbb-utóbb kellett hozzá egy ház...

– „Kivadászták” a mieink, ha érthető ez a metafora... – mosolyog beszélgetőtársam, aki a járási tanács kötelékében is dolgozott, majd önkormányzati képviselő-testületi tagként is szolgált a szentgrótiakat. – A művelődési ház iránti akaratot e módon vitték keresztül a helyiek, tudjuk, a dolgok néha az erdők mélyén vesznek kedvező fordulatot. Korabeli títusterv az alapja a mostani épületnek, noha volt egy Makovecz Imre-tervezés is.

Két és fél év alatt készült el a ház, a könyvtárral együtt 10 fővel indult a művelődésszervezés Vattay Dénes irányítása alatt, aki 1993-ig igazgatta az intézményt. A ka-

posvári színház operett előadása szerepelt a november 7-én tartott ünnepi átadási ceremónián.

– Nagy eső volt aznap, azonnal be is áztunk.

A színházi bérllet hamar népszerű lett, hozzá kapcsolódott az irodalmi estek és pódiummúsortok, a képzőművészeti kiállítások sora, a rendezvények legdrágább jegye 16 forint volt. Kő Pál, Keserű Ilona, Makovecz Imre alkotásait láthatták a szentgrótiak. A fennmaradt vendégkönyvek, fotóalbumok az események jegyzőkönyvei is egyben. A

• ARANY HORVÁTH ZSUZSA

Zalaszentgrót várossá válásának 40. évfordulóját ünnepli 2024-ben. Hogy mitől lesz a községből, azaz a faluból város? Ha ezernél többen lakják? Ha számos a cég, gyár, vállalat, munkahely? Ha van vasúti pályaudvar, buszálló, étterem, középiskola, rendőrség, tűzoltóság, hatósági ügyintézés? Ha van kultúrház, színház, mozi, kiállítóter, múzeum, kávéház, klub, szakkör, művészeti csoport?

Varga István, Vattay Dénes és a múltidéző fotóalbumok

megalakuló amatőr csoportok közül természetesen a színjátzó lett a legnagyobb hatású. A szentgróti színjátzás évtizedek óta kedvező csillagzat alatt áll, gazdag múltjához tartozik a Karinthy Színpad, az Aréna, a Dokumentumszínpad, a Garabonciás, s a már emlegetett színjátzó tábor.

Igyeksztek tapintani a köz érdeklődését,

a lakosság igényét a „Nyitott Ház” jelszó alatt felmérések, kérdőívek készültek. Ehhez elméleti háttérként közösségfejlesztést tanult Vattay Dénes, ma is jó kapcsolatot ápol a Beke Pál által megalapozott hazai közösségfejlesztési szervezetekkel, a Népművelődési Intézetben is dolgozott. A „Főző férfiak” klubja alulról szerveződve például

annyira jól sikerült, hogy fel is keltette a döntéshozók figyelmét, hiszen a klub valójában közéleti tematikájú összejöveteleket jelentett. Fotószakkör, számítógépes klub, de még nyomda is lett a havi újságnak. Városi televízióval gazdagodott a paletta 1989-ben, a bázis a művelődési ház volt. Élő adásban közvetítették az önkormányzati ülést, úgy,

hogy a szünetben gyorsriportok készültek a képviselőkkel a napirendi pontokról. Hét végén koncertek, bálók zajlottak, a városi rendezvények szervezése is rájuk várt. A ház minden helyiségében történt valami, mondta az egykori vezető. Be is gyűjtötték a Kiváló Művelődési Központ elismerést, Vattay Dénes kiváló népművelő díjat vehetett át. A normatív költségvetés általában felerészben fedezte a kiadásokat, a maradékot a bevételből fedezték.

A Zalaszentgróti Színjátzó Tábor külön fejezetet érdemel, alig akad ugyanis a mai

jos, Duró Győző neve fémjelzi, az létrehozása, a szervezése pedig Merő Bélának, a zalaegerszegi Reflex Színpad vezetőjének és Bősze Katalinnak, az akkori megyei közművelődés kiemelkedő alakjának köszönhető. Persze kellett Krepsz István tanácselnök támogató egyetértése is. A „tanulók” közül jól ismerjük Jordán Adél, Ónodi Eszter, Csányi Sándor, Rezes Judit, Eperjes Károly, Hausmann Petra, Dióssi Gábor, Németh Kristóf nevét. A városnak természetesen záróelőadást ajándékozott a tábor. Eperjes Károly már ismert színészként a színházbérlertes sorozat révén évekkal később visszatérve nem véletlenül mondta a színpadi függőnyt megérintve: „én itt születtem.” A tábor adígi történetét 1999-ben Németh Zsuzsanna szakdolgozatban foglalta össze.

Varga István 1993-tól igazgatója az intézménynek, így mondhatjuk, az elődje a mestere, hiszen 19 évesen 1977-től már Vattay Dénessel együtt dolgozott. Nem meglepetés, tősgyökeres szentgrótiaként a versmondás és a színjátzás játszotta az ő életében is a főszerepet, (Pilinszky János Francia fogoly című verse közönségdíjat hozott számára az országoson, a zsűri azonban nem volt ennyire elragadtatva a hetvenes évek közepén Balassagyarmaton Pilinszkytól). Hazatérve a Dokumentumszínpadhoz kapcsolódott, amellyel országos ezüst minősítést értek el.

Az ő évtizedei alatt egyre több kulturális rendezvény vált hagyománnyá. A magyar kultúra napján a település szinte valamennyi művészeti és kulturális csoportja jelen van. Általában ezzel a rendezvénnyel veszi kezdetét a kulturális évad. Évenként megrendezik a pünkösdi fúvóstalálkozót, a szüreti fesztivált, a nemzetközi néptánc gálát. A tavaszi és őszi tárlat több mint 40 éves múltra tekint vissza.

– Vattay Dénes filmek vetítésével, valamint a „Nyitott ház” animátori tevékenységével bízott meg 1980-ban, közben megszerztem színjátzó rendezői képesítést, így a színjátzó csoportot irányíthattam, majd gyermek és felnőtt színházi előadások közönség szervezésével foglalkoztam. Emellett a színjátzó csoport, a néptáncosok és a modern táncosok tagjaiból megalakítottuk 1989-ben az Ifjúsági Park Közművelődési Egyesületet, amelynek keretében nyári szabadtéri színpadon koncerteket, bálkat szerveztünk. A Garabonciás Színpad 1990-ben és 1991-ben bejutott a Szentesi Országos Színjátzó Fesztiválra, majd 1992-ben meghívást kapott a Kecskeméti Nemzetközi Színjátzó Fesztiválra, ahol különdíjat kapott. Az akkori csoportból Máté P. Gábor és Kricsár Kamill színművész lett.

A rendszerváltás a szabadabb lét mellett folyamatos gazdasági gondokat hozott. A besűkülő lehetőségeket partnerek bevonásával ellensúlyozták, de tartották a színvonalat. Elindult a Nemzetközi Néptánc Gála lengyel, görög, francia, mexikói, német, osztrák, szerb, macedón, thaiföldi résztvevőkkel. Minden évben megvalósult a Zala-megyei Modern tánc és Mozgás Fesztivál, 2010-ig megrendezték a Szüreti Fesztivált is. 1996-ban művészeti iskolát hoztak létre balett, néptánc, színjátszó tanszakka, az értelmét mutatja, hogy a Zala megyei Weöres Sándor Gyermekszínház Fesztivál 18 résztvevőjéből csak két zalaszentgróti csoport jutott be az országos döntőbe.

– 120 órás OKJ-s drámajáték vezetői képzést, majd 2001-2003 között főiskolai képzést szerveztük a Zsámbéki Apor Vilmos Tanárképző Főiskola partnerségével, dráma és tánc szakirányú képzésben. Kehidán, Zalacsányban, Türrjén, Kisgörcbön, Pakodon, Pókaszeptken kihelyezett művészeti képzést indítottunk, mintegy 450 gyermek vett részt 3 tanszakon.

2006-ban a modern táncosok az országos fesztiválon 2. helyezést, a később több külföldi turnéra is eljutott Szentgrót Tánc-

együttes megyei első helyezést hozott haza, a Garabonciás Színház Csoport a Merlin Színházban megrendezett Kaleidoszkóp Fesztiválon különdíjat kapott. 2007-ben a művészeti iskolák országos minősítésén KIVÁLÓ minősítést szereztek.

A feladatokhoz, a pezsgő élethez a házra is előbb-utóbb ráfért a felújítást, amire 2008-ban sikerült forrást keríteni az előző évi plusz bevételekről és a kiváló eredményeket felmutató művészeti normatíva emelkedéséből. Felújították a színházterem nézőtéri részét, a színpadot kiszélesítették, nyertes pályázat révén a színpadi fény-és a hangtechnika is meg tudott újulni. Ezeknek köszönhetően újtúra indították a színház-bérlet sorozatot. A térségben élők a szórakoztató színházi vonulaton túl eljuthattak a veretesebb színházi élmények megtapasztal-

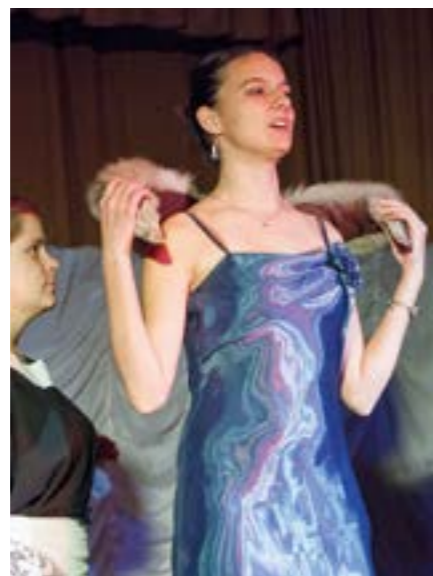
lásáig. Molnár Ferenc, Csokonai Vitéz Mihály, Szabó Magda, Dickens, Hunyadi Sándor, Jókai Mór, Mikszáth Kálmán műveinek közönség elé juttatása Zenthe Ferenc-érmet hozott Varga Istvánnak.

A béreletsorozatban 4 éven át a zalaszentgróti Garabonciás Színtársulat is szerepelt, nem akármilyen darabokkal. Jean Genet Cselédek, Mrozek Szerenád, Vörösmarty Mihály A fátyol titkai, Petőfi Sándor A Helység kalapácsa, Szép Ernő Május, Kávécsernok, Isten madárkái, Tabarin Versedelmes levelek, Hans Sachs Ellopott kakas – mindezek fémjelzik az igényességet. Nemrégiben a II. Pajtaszínházi Szemlére is eljutottak, melyet a Nemzeti Színházban rendeztek. A nagy színjátszó generációba beletartozott a mostani polgármester, Baracska József is.

VATTAY DÉNES

Zalaszentgróton született 1937-ben, Budapesten az evangélikus fasori gimnáziumba járt, az érettségét már Zalaszentgróton tette le. A fővárosban dolgozott az Operaházban, a kőbányai vágóhídon, az ügyi kutató-intézetben. Hazajöve pedig a téglagyárban kezdett az édesapjával, 1961-ben végezte el a SZOT népművelő szakot, 1976-tól tagja lett a Népművelési Intézet művelődési otthon szakbizottságának. 1993-ban alapítója volt a Közösségszolgálati Alapítványnak, kulturális-ifjúsági tevékenységet szervező önkormányzati szövetséget alapított az országban szerte dolgozó kollégáival, részt vett a Civil Rádió munkájában, hivatása fortélyait Belgiumban is tanulmányozhatta, közművelődési képzéseken vett részt Franciaországban. 1997 óta nyugdíjas, de a civil szervezetek egészen 2011-ig számíthattak munkabírására.

A megújulások 2010-es évekbeli krónikájába feljegyzendő, hogy LEADER-pályázatnak köszönhetően számítástechnikai és új szakköri helyiséget hoztak létre, járólapoztak, műanyag nyílászárókat és radiátorokat építettek be, leválasztották a fűtést a könyvtárról, lefedték az átrium egy részét, vízvezetést biztosítottak, számítógépeket vettek, könyvtári pályázat keretében szekrényeket, asztalokat, székeket polcokat vásároltak. Előfordult, hogy több pénz nyertek, mint a teljes Zala megyei könyvtárhálózat.

Varga István pályafutásának nagy sikere a szentgróti vásár, a Csík Zenekar sportcsarnoki koncertje, a Pesti Művészszínház Csárdáskirálynője, a Körüti Színház Én és a Kisöcsém produkciója, a Szili Péter által a milicentenáriumra komponált Árpád népe című, 160 embert a színpadra

varázsoló ünnepi műsora, az Angyali Üdvözet című előadás Blaskó Péterrel, Eperjes Károllyal, Horgas Eszter fuvolaművész és Talamba Együttes koncertje, a Zenthe Ferenc Színház Az Ördög című előadása, vagy a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház Üveganya című előadása, amit a kedvükért tettek át nagyszínpadra és a következő évben Zalaegerszegen is nagyszínpadon játszották. Hofi Géza, Koltai Róbert, Kautzky Armand, R. Kárpáti Péter, Várkonyi András, csak néhány név az ide járó hírességek közül.

A ház története persze számos sztorit hívott elő Varga Istvánból és Vattay Dénesből, például azt, hogy Németh Marika primadonnát budapesti rendőrtábornok fuvarozta a zalaszentgróti fellépésére.

A képzőművészeti tárlatokon ebben az

VARGA ISTVÁN

Zalaszentgróton született 1958-ban. Várpalotára járt szakiskolába, majd Gellénházán a Grimasz Színházban kezdte színjátszó tevékenységét. 1977-ben Zalaszentgróton érettségizett, ez évtől dolgozott a Zalaszentgróti Művelődési Központban szervezőként, animátorként, majd a színjátszó csoport vezetőjeként. 1987-ben elvégezte a Pécsi Janus Pannonius Tudományegyetem magyar tanár és népművelési szakát. Azt követően művészeti előadóként szervezte a térség és Zalaszentgrót kulturális életét. 1991-ben eredményes közművelődési munkája elismerésül Zalai Közművelődésért Dicséret Oklevélben részesült. 1993-tól a zalaszentgróti Városi Művelődési Központ igazgatója. 1996-97 között az önkormányzat támogatásával hozta létre az intézmény művészeti iskoláját. 2012-ben okleveles andragógus szakképzettséget szerzett. 2023 február 9-ig működtette a Városi Könyvtár és Művelődési Fel-
nőttképzési Központot. Jelenleg nyugdíjasként a Zalaszentgróti Művelődési és Sportegyesület elnökeként segíti a város művelődési és sporttevékenységét.

időszakban egyebek közt Gross Arnold, Amerigo Tot műveit láthatta a műértő közönség, a bemutatókat a Képcsarnok munkatársa, Sebesi László jóvoltából 25 év alatt többnyire értékesítés kísérte. Jól működött az ötletes árukapcsolás, pop-art szavalóverseny, Tárlat-kupa sakkverseny, Kép-Kert Kupa asztalitenisz verseny színesítette a képzőművészeti fiesztákat. 2019-ben a Vándorfény Galéria állított ki a házban festményeket, ehhez pedig a Csárdáskirálynő című színházi est illeszkedett.

Mindehhez csatlakozik Varga István jó emlékeiben az egy évtizedig tartó „Farsangi maskarádé” sokakat megmozgató felvonulással, fánkversennyel, jelmezversennyel. A Nők-klubja tagjai és a természetjárók éppúgy otthonuknak tekinthették a művelődési központot, mint a szabadidős sportok (sakk, ping pong, gombfoci) művelői.

40 ÉVE
BÜSZKÉN

EGY VÁROS
EGY CSALÁD
EGY CÉL

BIZTONSÁGBAN - BÉKESSÉGBEN - BARÁTSÁGBAN

Készült Zalaszentgrót Város
Önkormányzatának megbízásából

Tipográfia, szerkesztés: Virrasztó Zsolt

Nyomdai előkészítés: Medvéssy Lajos

Nyomda és kötészet:
Asperján Nyomda
Zalaszentgrót

Megjelenik 3.000 példányban

www.zalaszentgrot.hu
2024.

ISSN: 1217-5463